

MINNINGARORÐ UM ARNE KALLEVIK

Arne og kona hansara, Edna, ið er dóttur Hedvig og Hilmar Andresen, kend frá Frelsunarherinum í Føroyum, vóru inni á gólvnum hjá okkum her í Oslo fyri stuttum.

Hugnaligt var at hitta tey, men eingin okkara hugsaðu um, at hetta var síðstu ferð, vit hittu hann.

Arne var sera hjálpsamur maður, og tá ið konan skuldi ørindi til Haugesund, vildi hann hjálpa grannanum, ið var brekaður vegna sjúku, og tí situr í rullustóli.

Tá ið Edna kom heimaftur, setti grannin seg í samband við hana og spurdi eftir Arna, tí hann hevði ikki hoyrt frá honum.

Hon fór til staðið, har hann skuldi fella nøkur trø, og hon fann hann liggjandi, sum um hann vildi hvíla seg í sólskininum við arbeiðshjálminum og motorsagini liggjandi við liðina á sær.

Hon sá skjótt, at Arne var farin heim til Harran.

Tað síðsta, hann hevði sagt við grannan, var: “Eg takki Gudi fyri, at eg eri so frískur og havi góða heilsu.”

Tað kann sannast, at “eingin veit á morgni at siga, hvar hann á kvøldi gistir.”

Arne var føddur í Haugesund, og aldist upp í Frelsunarherinum har.

Hann var skóti í Frelsunarherinum sum barn, og hann tók seinni avgerðina at gerast soldátur. Hann varð eisini leiðari hjá skótunum.

Sunnudagsskúlaarbeiðið lá honum á hjarta, og hann var sannførdur um, at tað var neyðugt at læra børnini um tað, ið hoyrði Guds ríki til.

Arne fór sum ungur í hertænastu í norska herinum. Eftir tað fór hann í 1969 at útbúgva seg til yvirmann (offiser) í Frelsunarherinum.

Har møtti hann Ednu, tey giftust og fingi børnini Hilde Joy, Tor Arne og Eili. Abba- og ommubørnini eru fyra í tali,

Leiðarar í Havn

Hjúnuni vóru leiðarar fyri Frelsunarherin í Havn árinum 1978 – 1980, har hann gjørdi eitt dygdargott arbeiði. Alskurin til Føroyar var so stórur, at tey fleiri ferðir hava vitjað heim aftur á klettarnar.

Í 1985 gavst hann sum offiserur, og familian flutti til Aksdal utanfyri Haugesund.

Hjúnuni ynsktu so fegin at umboða tað kristiliga arbeiði har, og hvørja viku opnaðu tey heim teirra og ynsktu bygdarfólkinum vælkomin á møti.

At leiða børnini til Kristus lá teimum á hjarta. Tí høvdu tey møti og sangvenjing fyri síni egnu børn saman við teimum hjá grannunum í nógv ár.

Sum pensjonistar bjóðaðu tey grannabørnini í sunnudagsskúla heima í stovuni annan hvønn sunnudag. Á keypsmiðstöðini savnaðist bygðafólkið so at siga dagliga, og av leiðsluni har fingi tey loyvi til at hava ein “evangeliseringsbás.”

Í sannleika brendu tey fyri tí kristiliga, og ynkstu fegin, at bygda-

fólkið skuldi hoyra tann kristna boðskapin.

Sjey ferðir vitjaðu tey Russland og boðaðu boðskap Guds í Murmansk og har á leiðini. Tey vildu fegin hjálpa teimum trúgvandi har, og vitjað var eisini í Estlandi, Romenien og Italia.

Jarðferðin var í Førre kirkju. Geir Johannesen helt eina frálíka minningarrøðu um okkara kæra vin Arna.

“Trúgv er at hvíla við allari síni tyngd” er tað sum nógv hugsa um í samband við hesi hjún, og tað var undirstrikað við sanginum, ið Daniel Oskarsson sang: “Eg eri, um enn so veikur, tryggur í hondum Guds.”

Í hesum korónatíðum er tað avmarkað hvussu mong, ið kunnu savnast, men mong sótu eisini heima við hús og fylgdu við á netinum.

Harrin vælsigni og troysti teg Edna og tína famlju, nú tú hevur mist mann tín, og vit lýsa frið yvir minninum eftir Arna Andreas Kallevik.

Njál Mackay Djurhuus

NÝTT

RING 30 85 85

Heinta og Veita

Við Heinta og Veita
tænastuni kemur
Tváttur reinsari
og vaskari heim
til tín bústað eftir
og við tí, sum skal
reinsast og vaskast

Les meira og bílegg á tvattur.fo

tváttur
– rein tænasta

á Hjalla 24 - 188 Hoyvík - tvattur.fo - Tel. 30 85 85